

Arrest

nr. 135 170 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juli 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 september 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVER, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 mei 2013 trof de verwerende partij ten aanzien van de verzoekende partijen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielloozer (bijlagen 13quinqies), dit nadat de Raad de beroepen in volle rechtsmacht die verzoekers hadden ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen m.b.t. hun tweede asielaanvraag had afgewezen.

1.2. Op 27 augustus 2013 diende verzoekende partijen een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 24 september 2013 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 1.2. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Verzoekende partijen dienden hiertegen een annulatieberoep in dat gekend is onder rolnummer 141 048. Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 135 167 van 17 december 2014.

1.4. Op 24 september 2013 trof de verwerende partij tevens bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) ten opzichte van de verzoekende partijen. Zij dienden hiertegen annulatieberoepen in die gekend zijn onder de rolnummers 139 349 en 139 358. Deze beroepen werden verworpen bij arresten nrs. 135 168 en 135 169 van 17 december 2014.

1.5. Op 23 juli 2014 verklaarde de verwerende partij een door verzoekers ingediende derde aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Dezelfde dag trof de verwerende partij beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) ten aanzien van verzoekende partijen.

1.6. Op 23 juli 2014 trof de verwerende partij beslissingen om een inreisverbod op te leggen aan verzoekende partijen (bijlagen 13sexies). Zij vormen de bestreden beslissingen en zijn op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“(…) Aan (…) wordt een inreisverbod voor 2(twee) jaar opgelegd, (…) voor het voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. (…). Het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.07.14 gaat gepaard met dit inreisverbod.(…).

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten : (…)

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar: (…)

2 ° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 06.05.2013, betekend op 13.05.2013, en van 24.09.2013, betekend op 04.10.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van deze bevelen, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 23.12.2013.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpen verzoekers op, “*Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht.*”

Verzoekers betogen als volgt:

“Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoekers hebben aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hen opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij laat echter na om te motiveren waarom meteen de termijn van twee jaar wordt opgelegd. De loutere vermelding van 2° van het voormeld wetsartikel is geen motivering.

Het feit dat verzoeker nog geen stappen ondernomen heeft en een 9bis heeft ingediend, vormt op zich geen verklaring voor de duur van het inreisverbod.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, impliceert dit niet dat daarbij een termijn van twee jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn¹.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor een termijn van twee jaar, werd de formele motiveringsplicht geschonden.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Verzoekers verblijven namelijk sedert 2007 op het Belgische grondgebied, en hebben hier tijdens hun verblijf een volledig nieuw leven opgebouwd. Bovendien dienen verzoekers in België de gezondheidstoestand van hun jongste dochter te laten opvolgen. Het kind lijdt aan het Klippel-Trenaunay-Weber-syndroom en dient regelmatig opgevolgd te worden door haar behandelende artsen. Weliswaar wordt er aan de minderjarige kinderen van verzoekers geen inreisverbod opgelegd, maar door aan de ouders voor een duur van twee jaar de toegang tot het grondgebied te ontfagen, worden de kinderen de facto ook getroffen door het inreisverbod: zij kunnen immers niet alleen reizen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

2.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

2.4. In casu werd de verzoekende partijen een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, in welk geval het opleggen van een inreisverbod verplicht wordt gesteld conform het gestelde in artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen betwisten dit niet, maar betogen in essentie dat niet werd gemotiveerd waarom hen een inreisverbod voor een duur van twee jaar werd opgelegd. Verzoekers lezen ook wat in de bestreden beslissingen kan worden gelezen, namelijk dat ze geen stappen ondernomen hebben om België vrijwillig te verlaten en dat ze een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, maar volgens verzoekers vormt dit geen verklaring voor de opgelegde duur van het inreisverbod. Deze elementen impliceren immers niet een inreisverbod van twee jaar.

2.5. Verzoekende partijen kunnen te dezen gevolgd worden in hun betoog. Het gegeven dat verzoekers geen stappen hebben ondernomen om België te verlaten komt neer op het geen gevolg geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, wat wel een verklaring vormt waarom een inreisverbod wordt opgelegd maar tegelijkertijd niet de verklaring kan vormen waarom dan een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd. Tevens ziet de Raad samen met de verzoekende partijen niet in waarom het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 23 december 2013, zou verklaren waarom een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd.

2.6. Het verweer in de nota met opmerkingen kan aan het voormelde geen afbreuk doen. Volgens verwerende partij gaan verzoekers voorbij aan de gegeven motivering en is er geen sprake van een schending van de formele motiveringsplicht. De Raad herhaalt dat zelfs wanneer een beslissing formeel is gemotiveerd en de verzoekende partij aldus de motieven kent, die verzoekende partij dan nog kritiek kan uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029). Verder mist het betoog van verwerende partij dat verzoekers' betoog foutief gebaseerd is op de premisse dat enkel het feit dat niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting aangehaald werd ter motivering van de duur van het inreisverbod, feitelijke grondslag. De verwerende partij poneert ten slotte in haar nota dat uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat zij, “bij discretionaire bevoegdheid, de houding van verzoekers als voldoende beschouwde om een inreisverbod voor een termijn van 2 jaar op te leggen”. Verwerende partij kan te dezen niet gevolgd worden in haar betoog. De “houding” van de verzoekers, namelijk het niet ondernemen van stappen om België vrijwillig te verlaten daar waar bevelen om het grondgebied te verlaten werden uitgereikt, volstaat als motivering waarom een inreisverbod wordt opgelegd, maar diezelfde “houding” verklaart niet waarom dan een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd. Evenmin verklaart het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door verzoekende partijen – wat nergens verboden wordt als vreemdelingen zich bevinden in illegaal verblijf en wat hoofdzakelijk aangewend wordt door illegale vreemdelingen – waarom een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd. De gegeven motivering vormt dus geen afdoende motivering voor de opgelegde duur van het inreisverbod.

Het middel, gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet, is derhalve gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juli 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA